

AMERIKA HLEDÁ SUPERSTAR

„Člověk až žasne, co se to v tom sportu děje. Nejlepší pálkař v basebalu si zahrává se steroidy. Rozhodčí v NBA manipuluje utkání, v NFL se pořádají psí zápasy, lídra Tour de France vyhodí jeho stáj. Ještě jeden skandál a Američani se snad začnou dívat na fotbal.“

- Jay Leno ve svém pořadu *The Tonight Show*, červenec 2007

„Není pochyb o tom, že jsou v současnosti párem číslo jedna, a právě od nás se o manželech Beckhamových dozvíte všechno důležité!“

- Mary Hartová v pořadu *Entertainment Tonight*, 23. července 2007

Alexi Lalas se potřeboval něčeho napít. Nebo si vzít den volna. Anebo se přinejmenším pořádně vyspat. Povolil si tyrkysovou kravatu a s rukama v kapsách se opřel o zeď před luxusní lóží stadiónu Dicks Sporting Goods Park v coloradském Commerce City, předměstí Denveru. Bylo 19. července, dva dny před Beckhamovým plánovaným debutem proti Chelsea, a Lalas právě během poločasové přestávky Utkání hvězd MLS deset minut odpovídal na palbu novinářských otázek ohledně případného katastrofického scénáře: Co kdyby David Beckham k nejpropagovanějšímu utkání v dějinách MLS, mimořádné televizní události ušité přímo jemu na míru, nemohl nastoupit?

Lalasův šéf Tim Leiweke mu neustále volal a přeptával se na nejnovější stav Beckhamova zraněného levého kotníku. I koordinační producent stanice ESPN žhvil mobil a kladl mu tutéž otázku. A kdo ví, kolik se ještě v následujících čtyřiceti osmi hodinách ozve žurnalistů a sponzorů Galaxy? „Cítíme tlak ze všech stran,“ řekl Lalas. „Nemůžeme ho však nutit, aby nastoupil.“

Jedna z nejpěčlivěji chystaných prezentací v dějinách sportu se začínala hroutit. Beckham si levý kotník podvrtl před šesti týdny, přesněji 6. června při kvalifikačním zápase anglické reprezentace o postup na Euro 2008 proti Estonsku. Za obvyklých okolností by Beckham několik týdnů nehrál a nechal kotník uzdravit, jenže Reálu Madrid zbývala už pouze dvě utkání v honbě za španělským ligovým titulem a Beckham nechtěl svou nejsvětější hodinku v La Lize zmeškat. Čtyři dny nato tedy v dresu Realu nastoupil, zranění si

ještě zhoršil a před vyvrcholením sezóny, zápasem, který klub musel za každou cenu vyhrát, si do kotníku nechal vpíchnout tři kortizonové injekce, což byl riskantní krok, který sice otupuje bolest, ale může oslabit klouby a způsobit strukturální poškození.

Beckham léky proti bolestem ze zásady neužíval, jelikož jsou podle něj nepřírodní a potenciálně nebezpečné. Nyní však nastaly výjimečné okolnosti. „Udělal bych skoro cokoli, jenom abych v tom utkání mohl nastoupit,“ prohlásil Beckham. „Zdraví to neprospívalo a z dlouhodobého hlediska to asi nebylo nejvhodnější, ale prostě jsem to udělal a nakonec jsem za to rád, protože jsem v tom zápase odehrál šedesát pět minut a podařilo se nám získat titul. Prostě jsem se v tu chvíli tak rozhodl, ovšem v posledních týdnech se mi to trochu vrací.“ Beckham si v onom posledním utkání podle vlastních slov „poškodil vazy“ a kotník tak neměl právě „v nejlepším stavu“.

Těžko jej mohl někdo kritizovat, že si nechal injekce vpíchnout - vždyť sportovce, kteří ve velkých zápasech nastupují i navzdory bolesti, neustále velebíme —, ovšem ani Beckham, ani Galaxy se s důsledky nepopasovali nejlépe. Lalas zpětně litoval, že Galaxy za Beckhamem nevyslali doktora, který by mu začal kotník léčit už v době jeho dovolené v jižní Francii. A Beckham uvedl, že první skutečné léčby se mu kromě zhruba týdenní rehabilitace během pobytu ve Francii dostalo teprve po příletu do Los Angeles. Proč Beckham nepodnikl všechno pro to, aby si kotník vyléčil během dovolené, zůstalo záhadou; možná závažnost zranění podcenil. Oboustranná nečinnost však byla počátkem znepokojivého modelu v Beckhamově vztahu s Galaxy. Beckham a jeho poradci nesdělovali klubu důležité informace a klub se zase tolik bál, aby si nerozžněval muže, jemuž platil milióny dolarů (třeba tím, že by Beckhamovi přerušil dovolenou), že na vlastní zájmy nedbal.

Přestože Lalas letěl do Denveru soukromým letounem AEG spolu s Beckhamem, jejich prohlášení pro média o Beckhamově zranění se toho dne až komicky lišila. Když dostal Beckham během poločasového programu na stanici ESPN2 dotaz, jak to s ním pro blížící se zápas proti Chelsea vypadá, zchladil se zachmuřenou tváří veškerá očekávání: „V tuhle chvíli to moc nevidím, že bych nastoupil, protože tam mám pořád otok.“ Několik minut nato už však Lalas prezentoval novinářům v tiskové lóži mnohem růžovější (čti: příkrášlený) obrázek: „Stále očekáváme, že nastoupí. Kolik toho odehraje, ovšem nevíme.“

Jakmile Beckham otevřel ústa, šly nejspíš na vedení televize v connecticutském Bristolu mdloby. Žádné jiné společnosti nezáleželo na Beckhamově úvodním vystoupení víc než právě ESPN, která humbuk kolem souboje s Chelsea rozdmýchala investicí do nejnákladnější reklamní kampaně v dě-

jinách tohoto kanálu. Televizní spot, jenž se natáčel ještě v Madridu, zobrazoval za zvuků písně *Hello, Goodbye* od Beatles plačící španělské fanoušky, kteří se s Beckhamem loučí, a nadšené americké příznivce, kteří jeho příchod pro změnu oslavují. Tato upoutávka běžela na kanálech ESPN dva týdny téměř nonstop coby náležitá předehra přenosu, který stanice označovala za „nejrozsáhlejší program, jenž se kdy kvůli jednomu fotbalovému utkání na území USA vysílal“. Na programu bylo: speciální půlhodinové vydání pořadu *SportsCenter* věnované Beckhamovi, hodinový dokument s názvem *David Beckham: Nové začátky*, půlhodinový program před začátkem utkání a konečně přenos samotného zápasu, který snímalo hned devatenáct kamer, mimo jiné i kamera nad hřištěm, speciální Beckhamova kamera či kamera zaměřená na celebrity. Kanál, jehož komentátoři z pořadu *SportsCenter* se celá léta kopané nemilosrdně vysmívali, tak paradoxně propagoval fotbalový zápas - navíc zcela bezvýznamný - coby podívanou, kterou si nikdo nesmí nechat ujít.

ESPN však za investici do Beckhama chtěla cosi důležitého na oplátku: sledovanost, jež by výrazně převýšila zanedbatelné počty diváků, které k obrazovce lákal pravidelný čtvrtetní fotbalový program z MLS na ESPN2. Vůbec poprvé roku 2007 ESPN v rámci nové osmileté smlouvy v hodnotě šedesáti čtyř miliónů dolarů platila MLS za přenosová práva. (V předchozích letech naopak MLS platila za to, aby ESPN zápasy vysílala, a takovéto kupování vysílacího času nebylo pro kanál podnětem k tomu, aby utrácel za propagaci.) John Skipper, nový zástupce programového ředitele ESPN, byl však fanouškem fotbalu a jeho plán zakoupit za sto miliónů dolarů vysílací práva na Mistrovství světa 2010 a 2014 doprovázel závazek vůči FIFA, že ESPN bude podporovat i MLS.

Ovšem ani pravidelné čtvrtetní přenosy, ani reklamní vliv ESPN sledovanost MLS nezvýšily. Průměrná sledovanost 14 zápasů z MLS vysílaných roku 2007 před Beckhamovým příchodem do Galaxy na kanálu ESPN2, jež činila 0,2 procenta (202 tisíc domácností), přesně odpovídala množství diváků z předešlého roku (0,2/200 tisíc), kdy si MLS ještě vysílací čas přenosů kupovala. „Kdyby mi někdo před sezónou řekl, že budeme před Beckhamovým příchodem na dvou desetínách procenta, pak bych odpověděl, že by to pro mě bylo zklamání,“ řekl časopisu *Sports Business Journal* koordináční šéfproducent ESPN Tim Scanlan. „Tak nízkou sledovanost jsme vážně nečekali.“

Jiný zaměstnanec ESPN viděl vše ještě pesimističtěji. „Jak dlouho ještě můžeme se sledovaností 0,2 procenta u vysílání MLS vydržet?“ položil otázku. „Při sledovanosti dvě desetiny nelze očekávat, že takový přenos bude v hlavním vysílacím čase trhat rekordy. Budeme se muset spokojit s málem. Tři desetiny procenta by pro nás byla výhra. Aspoň bychom ukázali nárůst.“

Napřesrok už to bude muset být čtyři nebo pět desetin, takže hodláme příští rok lákat na Beckhama... Ale stejně to moc nevidím."

Měl vůbec Beckham uvažovat o tom, že by proti Chelsea nastoupil? Samozřejmě že ne. Ještě se ani neuzdravil natolik, aby s Galaxy trénoval. Pokud by totiž hrál, riskoval by zhoršení stavu a navíc měl v MLS koneckonců setrvat pět let. Beckham si však stejně jako všichni ostatní uvědomoval, že rozruch kolem jeho osoby už v USA nikdy nedosáhne takové intenzity, že ESPN potřebuje vysokou sledovanost a že je životně důležité i pro jeho zájmy, aby takovou sledovanost ESPN skutečně zaznamenala. Věděl to i Lalas, a proto se mu toho večera v Coloradu nemihl tváří ani náznak úsměvu, když kdosi prohlásil, že šéfové ESPN „zřejmě musejí být zralí na mašli". „Ve sportu není nikdy nic jistého," opáčil Lalas unaveně. „Lepší odpověď bohužel nemám, ale uděláme, co je v našich silách, aby nastoupit mohl. Všichni žijeme v Hollywoodu, takže víme, jak vypadá scénář. Někdy je potřeba se od scénáře odchýlit a dostat z něj, co se dá. A my se z něj v sobotu budeme snažit dostat, co se dá, ať už s Beckhamem, nebo bez něj."

Pak Lalas chodbou odešel a cosi si pro sebe mumlal. Náhle působil nesmírně osamělým dojmem.

„Sakra práce."

Jak vypadá scénář, věděla i Fullerova firma 19 Entertainment. David Beckham byla koneckonců pozlacená mezinárodní *značka* a jako každá jiná elitní značka, prohlašoval Fuller, potřebuje dlouhodobou vizi, pečlivě vypracovanou mediální strategii a k tomu vojenskou preciznost, pokud jde o prezentaci Beckhamových slov, obrazů a pověstí. Tyto úkoly byly příliš náročné, než aby je Fuller zvládl sám, a tak pro Beckhama najal menší armádu poradců. Byli mezi nimi tři PR manažeři, jeden v Londýně, dva v Los Angeles, dále agent z CAA, osobní asistent, obchodní poradce, zástupce, který se staral o veřejná vystoupení, a osobní manažer a fotbalový poradce v jedné osobě.

Tímto posledním člověkem — a rovněž jednoznačně nejpozoruhodnějším z celé skupiny - byl shodou okolností Beckhamův nejlepší kamarád. Zatímco Fuller stál jako velký šéf v pozadí Beckhamovy kariéry, Beckhamovým stálým parťákem se stal Terry Byrne („se kterým kamarádím už patnáct let," svěřil se Beckham), Brit s upřímnou tváří, který se nápadně podobá komiku Ricky-mu Gervaisovi. Tento někdejší londýnský taxikář a později i masér a kustod v Chelsea a anglické reprezentaci si Beckhamův nehynoucí vděk vysloužil tím, že ho podržel v nejhorší den jeho kariéry. Právě Byrne totiž Beckhama doprovodil do šaten poté, co byl v osmifinále Mistrovství světa 1998 vylou-

čen při porážce anglického národního týmu od Argentiny. A stejně tak to byl Byrne, kdo při Beckhamovi stál, když z něj britský bulvární tisk udělal obětního beránka, jenž musel čelit výhrůžkám smrti. Roku 2003 si Beckham Byrna (kmotra svých dětí) najal coby osobního manažera a od té doby Byrne povýšil na fotbalistovu pravou ruku. A když se nyní stal důležitým zaměstnancem u 19 Entertainment, pak ti, kdo by jej podceňovali, by tak činili na vlastní nebezpečí. „Je to Davidův nejlepší kamarád a má na něj dobrý vliv,“ nechal se slyšet Tim Leiweke. „Pokud by nám Terry Byrne nedůvěřoval, nikdy bychom tohle vše nedokázali. *Nikdy.*“

Jak Leiweke i všichni ostatní v Galaxy přiznávali, pokud chtěl člověk s Beckhamem něco důležitého projednat, musel se obrátit na Byrna. Přesto se kolem Beckhama nejlepšího přítele, jenž pro Beckhama a 19 Entertainment začal pracovat po dvou letech, které strávil coby sportovní ředitel v tehdy druholigovém anglickém fotbalovém klubu Watford, vznášely otázky. Dokáže Byrne rozptýlit nevyhnutelnou Beckhamovu frustraci z toho, že hraje s méně kvalitními spoluhráči? Jak silný vliv se bude Byrne v zákulisí Galaxy snažit vyvíjet na fotbalové záležitosti? A jak velké pravomoci mu Leiweke svěří?

Pokud totiž měli muži a ženy v 19 Entertainment v souvislosti s Beckhamem nějaké společné téma, tak úpornou snahu mít naprosto vše pod kontrolou. Byli to hlídači značky Beckham, kteří záhy zjistili, že mohou vznášet detailní (a někdy až nestydatě donebevolající) nároky na jakoukoli skupinu — vedení klubu, sponzory, sdělovací prostředky —, která si pro sebe toužila uzmotout kousek Beckhama kouzla. A jestli některé z těchto nároků odporovaly etice daných organizací, nebyla to starost lidí z 19. Navíc bylo pozoruhodné, jak často se tyto skupiny zřikaly hlavního slova, byt normálně by je něco takového nenapadlo ani ve snu, a klaněly se hvězdné moci Davida Beckhama - který zpravidla o ultimátech stanovovaných jeho jménem nic netušil. Beckhamovi poradci si moc dobře uvědomovali, že v nejvyšších sférách slávy dostávají zpravidla manažeři vyhazov za to, že se starají málo, nikoli za to, že chtějí vše řídit až příliš.

Radu měsíců směřovala celá reklamní strategie 19 Entertainment k Beckhamově velkolepému zahajovacímu týdnu v Los Angeles, korunovanému večírkem pořádaným Tomem Cruisem a zápasem proti Chelsea. Základními pilíři této strategie byl onen článek ve *Sports Illustrated*, který předvedl Beckhama coby sportovce, propagační kampaň na ESPN, natočení hodinového dokumentu, který měla stanice vysílat před utkáním s Chelsea, a reklamní kampaň nazvaná *fútbol vs. fotbal* firmy Adidas, Beckhamova celoživotního dodavatele kopaček a výstroje, ve které Beckham a hráč amerického fotbalu Reggie Bush střídavě jeden druhého učí, jak správně hrát svůj sport.

Fuller původně neplánoval, že by Beckham vystupoval v pořadech o celebritách, jelikož se bál, že by se tím oslabil obraz Beckhama coby sportovce. Tato strategie se však změnila v okamžiku, kdy časopis *W*, měsíčník o módě tištěný na lesklém papíru, oslovil 19 Entertainment s nápadem otisknout provokativní fotografickou sérii, v níž by figuroval David i s Victorií a která by vyšla v době jejich příchodu do USA. Victoria už nepředstavovala takový tahák jako dřív a redakce hodlala tento záměr uskutečnit pouze v případě, pokud by se ke snímkům nechal od manželky přemluvit i on. Jelikož se jí to podařilo, proběhlo ve Španělsku fotografování, jehož výsledky byly překvapivé: šlo o peprnou sérii snímků, na kterých Beckhamovi mimo jiné dovádějí jen ve spodním prádle v posteli, Victoria leží s roztaženýma nohama na kapotě auta před Davidem svlečeným do půl těla a několik dalších fotografií, jež měly za cíl evokovat blaženost před pohlavním stykem i po něm. Někdo je označil za laciné, jiný za sexy, ovšem snad každý, kdo je v časopise viděl, na ně nějak reagoval a o to přesně šlo.

Vždy když v 19 Entertainment plánovali reklamní strategii, chtěli Beckhamovi manažeři bez výjimky rozhodovat téměř o všem. Měli poslední slovo i při schvalování fotografií a textu pro článek v časopisu *W*, stejně tak jako v případě obsahu kampaně Adidasu s Reggiem Bushem. Pokud šlo o ESPN, přinutil Fuller tohoto amerického televizního giganta k tomu, aby se vzdal hlavního slova nad podobou propagační kampaně s názvem *Hello, Goodbye* i dokumentu *David Beckham: Nové začátky*. ESPN dokonce vyplatila společnosti 19 Entertainment šestimístnou sumu za to, aby tento pořad, v němž manželé vystupovali, sama natočila. Platit osobám, o nichž se pojednává, je možná běžnou praxí v pokleslém britském bulváru, ovšem v téměř všech oblastech americké žurnalistiky to stále bylo jakési etické tabu. ESPN však tuto hranici překročila už roku 2006, když jistě produkční společnosti údajně zaplatila čtyři a půl miliónu dolarů (přičemž celý milión prý putoval na konto Barryho Bondse) za to, aby natočila pořad dokumentující Bondsův hon za rekordním počtem homerunů, jímž v baseballu stanovil nejlepší výkon všech dob. A objednávka na *Nové začátky* u 19 Entertainment byla jen dalším příkladem žurnalistiky, kde se za materiály subjektům platí. ESPN navíc diváky nikdy výslovně neupozornila, že tento pořad není žádný dokument, ale spíše hodinová informativní reklama, kterou stvořili Beckhamovi manažeři.

ESPN postupem času zjišťovala, že Simon Fuller je sice Brit, avšak vyjednává nekompromisně po americku. „Pro ně je všechno otázka peněz,“ postěžoval si jistý frustrovaný zaměstnanec ESPN. „Každíčkou součást té mediální kampaně na ESPN vlastní 19 Entertainment a ESPN jim musí platit za to, aby ji mohla znovu pouštět. V tom hodinovém pořadu rozhodovali úplně

o všem. Dokonce si sami vybrali i reportéra, který kladl otázky. Nakonec změnili název pořadu na *Nové začátky*, přestože jsme už rozeslali inzeráty a fotky s jiným názvem. A už vůbec nechápu, že jsme jim platili, i když jsme nakonec Beckhama ani neměli v našem časopisu."

To proto, že se Fuller rozhodl raději Beckhama prezentovat ve *Sports Illustrated*, který se mohl chlubit delší tradicí i vyšším nákladem (3,1 miliónu výtisků) než čtrnáctideník ESPN (2 milióny). Pak se ale 19 Entertainment dopustila zásadní chyby. Předložila *SI* seznam požadavků - včetně souhlasu s tím, že konečné slovo ohledně podoby textu i snímků bude mít právě ona -, který měl časopis písemně odsouhlasit, a teprve poté hodlala zorganizovat rozhovor s Beckhamem i focení. Taková strategie mohla fungovat v případě sportovních magazínů v Evropě nebo i amerických časopisů o celebritách (kupříkladu Angelina Jolieová ji proměnila doslova v umělecký žánr), tentokrát už to však Fuller přehnal. Z časopisu odpověděli, že coby sdělovací prostředek neuzavírají psané smlouvy se subjekty svých článků, a dodali, že snímky pořízené během fotografování užijí v takové podobě, v jaké uznají za vhodné. (Časopis ustoupil pouze v jediném: 19 Entertainment měla právo odsouhlasit či zamítnout postoupení fotografií třetí straně, což byla u špičkových celebrit běžná praxe, a zamezit tak tomu, aby snímky s Beckhamem koupil a otiskl třeba pornočasopis nebo měsíčník popíračů holokaustu.)

Tato výměna názorů se *Sports Illustrated* byla velice poučná, neboť naznačila, že Fuller a jeho firma úplně nerozumějí americké mediální elitě (onen seznam požadavků považovaly některé kruhy v *SI* za urážku) a že Beckhamovo postavení v USA přecenili. Sdělení ze strany *SI* bylo prosté: berte nebo nechte ležet. V 19 Entertainment se rozhodli pro první možnost. Zástupce Beckhamovy strany přiznal, že ještě nikdy se tato společnost kvůli článku ve významném časopise nezřekla tolika rozhodovacích pravomocí jako v případě *Sports Illustrated*. Nejenže *SI* odmítl Beckhamovi (tak jako komukoli jinému) zaručit místo na titulní stránce, svým nekompromisním postojem si časopis dokonce u 19 Entertainment vydobyl takový respekt, že se Beckhamův vrchní PR manažer Simon Oliveira ani nepokoušel asistovat u mého rozhovoru s Beckhamem v Madridu. (Pokud se tak v jiných případech stane, zdvořile říkám, že *SI* souhlasil s rozhovorem mezi čtyřma očima, nikoli mezi šesti.)

V 19 Entertainment byli nakonec s tím, co *Sports Illustrated* otiskl, nasmírně spokojeni - fotografie, objektivní článek a v neposlední řadě i Beckhamův snímek na obálce. (K tomu bezpochyby přispěla i skutečnost, že Barrymu Bondsovi se ten týden nepodařilo překonat rekord v počtu homerunů, jinak by se na titulní stránce s největší pravděpodobností objevil on.) Oliveira dokonce navrhl, že by se Beckham moc rád zúčastnil večírku, který by *SI*

uspořádal na jeho počest 18. srpna po zápase Galaxy na hřišti New Yorku Red Bulls. Podobné večírky na účet časopisů byly sice mezi celebritami běžnou věcí — Beckhamovi se například zúčastnili party pořádané magazínem *Allure* na oslavu toho, že se na jeho obálce v srpnu 2008 objevila Victoria —, nebylo však zcela zřejmé, jak takový návrh interpretovat: zda jako výrazný projev úcty ze strany 19 Entertainment (*David Beckham chce být spojován s vaší značkou!*), anebo jako donebevolající neomalenost (*David Beckham chce, aby se utratili tisíce dolarů za party oslavující Davida Beckhama!*). Titulní stránky se Beckham dočkal, večírku však nikoli.

Nepočítáme-li zmatky způsobené zamítnutým seznamem požadavků ze strany 19 Entertainment, Beckham se při tvorbě článku pro *SI* choval navýsost profesionálně a sympaticky. Na rozhovor a focení v madridském studiu dorazil 24. května 2007 s půlhodinovým předstihem. Navzdory úpornému kašli, důsledku nachlazení, jež ho trápilo, byl během celého bezmála šedesátiminutového interview hovorný a upřímný a na konci fotografování, které rovněž trvalo hodinu, osobně každému z šesti asistentů poděkoval, a to ne pouze jednou, nýbrž hned dvakrát. („Něco takového jsem ještě nezažil," prohlásil jeden z nich.) Zkrátka pravý opak manýru kdejaké primadony.

Pokud existovaly pochybnosti o tom, jak přísně 19 Entertainment hlídá Beckhamovu image, potvrdily se v okamžiku, kdy mi Oliveira několik hodin před zveřejněním titulní stránky *SI*s Beckhamem volal. Hluboce jej totiž znepokojilo, že jeden fotbalistův snímek z madridského focení jakýmsi způsobem pronikl na Beckhamovy neoficiální fanouškovské stránky. Ze by ji z časopisu kdosi vynesl? A nejhorší ze všeho je to, dodal Oliveira, že ta konkrétní fotografie — na které rozesmátý Beckham v novém dresu Galaxy žongluje s míčem — je otřesná. Beckham totiž nesnášel snímky, na kterých se usmívá, jelikož mu na nich byl vidět nedokonalý chrup. „Je to hrůza," cílil se Oliveira. „To se Davidovi nebude ani trochu líbit."

„Není to hrůza," odušil jsem. „Sice se mi nelíbí tolik jako ta fotka na obálce," — na které Beckham předváděl oblíbený ocelově modrý pohled —, „ale hrůza to taky není."

Po kratším pátrání se ukázalo, že jeden z producentů na webu SI.com, který si neuvědomil, že snímky nesmí nikdo vidět, dokud nevyjdou v časopise, zařadil fotografii z Madridu na konec internetové fotogalerie, ve které se nacházely desítky Beckhamových snímků z předešlých let. Fotka na webu *SI* nefigurovala nikde v popředí, natož na titulní stránce, přesto jej Beckhamův internetový fanklub objevil a vystavil, a tak měl nyní Oliveira obavy, aby tento „hrozný" snímek nevešel ve známost po celém světě coby profilový. Nakonec se tak nestalo. Za chybu jsem se mu omluvil a PR oddělení v *SI* zve-

řejnilo obálku časopisu o několik hodin dříve, díky čemuž se Beckhamovým globálním profilovým snímkem stal ten, na kterém upírá na čtenáře ocelově modrý pohled zpod nápisu *Sports Illustrated*. Krizi se podařilo zažehnat, ovšem Oliveirův ostříží zrak, jímž na vše dozíral, svědčil o mnohém.

Občas i člověk chápal, proč se 19 Entertainment chová tak obezřetně a snaží se ovlivňovat, jak se o Beckhamovi píše v médiích. Především britský bulvární tisk přinášel o Davidovi a Victoru Beckhamových snůšku polopравd, drbů bez jakéhokoli zdroje i nestydatých lží - a to jak v rubrice sportovní, tak společenské. Fuller i ostatní Beckhamovi poradci z 19 Entertainment byli na jedovatou šíravost britské sedmé velmoci zvyklí. „Působím v zábavní branži,“ prohlásil Fuller. „Proto dobře znám přednosti sdělovacích prostředků, ale i jejich destruktivní, negativní stránku.“ Ačkoli novináři a komentátoři v USA se obecně chovali přátelštěji, existovaly výjimky, zejména pak list *Los Angeles Times*. Přední sportovní novinář Bill Plaschke například v den Beckhamovy prezentace napsal: „Galaxy vyhráli tři zápasy z dvanácti, po mém soudu je nepozvedne, jenom finančně vysaje.“ Jiný novinář z *L.A. Times*, T. J. Simers, pro změnu začal svůj článek větou: „Ten chlap už je spíš k smíchu, a pokud by člověk chtěl, daly by se snášet argumenty pro tvrzení, že je Beckham zloděj - okrádá o milióny Anschutzovo impérium.“ A občas nechyběly ani bizarní otázky, které Beckhama při rozhovorech, jež měly být navenek o sportu, pokaždé zaskočily. Většinu z nich kupodivu pokládali španělsky hovořící novináři. *Věříte v nějakou vyšší bytost? ... Jaký druh taco máte nejradši?... Slyšel jsem, že hodláte adoptovat mexicko-americkou holčičku.*

Kdykoli David hovořil se zástupci médií, mohl nějakým nešikovným vyjádřením poškodit značku Beckham. Banálnost Beckhamovy tiskové konference tak někdy byla až zdrcující i na poměry světa sportu. Většina špičkových sportovců prošla jakýms takýms mediálním školením, ale pokud člověk zažil na vlastní kůži povícero Beckhamových veřejných vystoupení, nemohl se zbavit pocitu, že 19 Entertainment si vyřčené hlídá za pomoci jasně daného okruhu přísně neutrálních témat. Beckham vždy hovořil téměř s vážností proroka, načež se zpravidla odměřeně pousmál - podobně se při svých projevech usmíval třeba prezidentský kandidát John McCain. K nejoblíbenějším Beckhamovým tématům patřila tato:

Americké vlastenectví. Beckham si uvědomoval, že apelem na fangličkářství Američanů nemůže udělat chybu. Dokonce i otázku, která s tímto tématem nijak nesouvisela, dokázal podobným směrem obrátit. Když se ho 19. července při utkání hvězd na ESPN2 zeptali, co by chtěl s rodinou dělat v Americe společně, odpověděl Beckham: „Spoustu věcí. Amerika

je obrovská země, která si potrpí na vlastenectví, a proto je mi velkou ctí, že tady můžu být a v téhle zemi působit. Pocházím z Anglie, kde jsou lidé vlastenecky hrdí na své sporty, a v Americe je popravdě řečeno vlastenecky hrdý celý národ, celá země, a to nejenom na sport, ale na zemi jako takovou. A právě tohle se mi na místním životě tolik líbí." *Úsměv.*

Proslov na téma „nejsem hlupák“ a vyšší úroveň. Beckham dobře věděl, jak vedení ligy NASL v sedmdesátých letech předpovídalo, že kopaná zastíní americký fotbal, a tak své góly v MSL nijak nezveličoval a zároveň se vždy snažil vyjadřovat s hlubokou úctou k zavedenějším americkým sportům. „Nejsem takový hlupák, abych z tohoto místa tvrdil, že bude [kopaná] oblíbenější než baseball, basketbal nebo americký fotbal a hokej... protože tyhle sporty mají obrovskou tradici a působí v nich řada vynikajících sportovců. Můžeme však kopanou pozvednout na jistou úroveň, která bude vyšší než v minulosti." *Úsměv.* Lalas slyšel už tolik verzí agitky s názvem „Nejsem takový hlupák“, že to nedokázal dále snášet. „Ona to tak trochu ale hloupost bude," namítl Lalas. „Dovolím si totiž tvrdit, že hokej už jsme v mnoha ohledech překonali."

MLS je lepší, než si většina Evropanů myslí. Otázka po kvalitě hry v MLS ve srovnání s Evropou nevyhnutelně zaznívala na každé Beckhamově tiskové konferenci. A odpověď byla pokaždé stejná: „Úroveň je daleko lepší, než jak se mezi lidmi říká. V každém oboru lidské činnosti je ovšem samo sebou prostor pro zlepšování." *Úsměv.* (Za elegantní slovní spojení „obor lidské činnosti" získal prémiové body.)

Jde hlavně o děti. Podobně jako motiv amerického vlastenectví nevynechal nikdy Beckham ani příležitost hovořit o své charitativní práci s dětmi nebo o své fotbalové akademii pro chlapce a dívky (která, jak už zapomínal dodat, je především výnosným byznysem): „Být pro děti vzorem je vždycky nesmírně důležité. Když jsem se byl loni podívat v Harlemu, byl to pro mě neuvěřitelný zážitek, a tak jsem se snažil dělat, co můžu, abych dětem pomáhal a abych pomohl i fotbalu. Taková je moje role." *Úsměv.*

Jsem tady na pět let. Když začalo být zřejmé, že je zranění Beckhamova kotníku vážnější, než si všichni mysleli - a že toho během nejdůležitějšího prvního měsíce u Galaxy příliš neodehraje -, osvojil si pro média i zklamané majitele vstupenek standardní repliku, kterou poprvé vytasil při rozhovoru pro ESPN2 během utkání hvězd: „Jsem tady na

pět let. Nepřijel jsem přece jenom na sobotní zápas. Je skvělé, že tu bude hrát Chelsea, je skvělé, že tady máme skvělé hráče, skvělé mužstvo a skvělého trenéra, ale myslím, že pro mě osobně je důležitější, abych si dal do pořádku ten kotník, a cítím, že na tenhle zápas ho ještě v pořádku mít nebudu. Takže pokud to půjde, možná nastoupím na pár minut někdy ke konci, ale to se uvidí." (Další prémiové body za to, že v jediném souvětí použil hned pětkrát slůvko *skvělé*.)

Tentokrát, dva dny před debutem v dresu Galaxy, už Beckham na konci proslovu nenasadil svůj obvyklý úsměv. Popravdě řečeno působil sklesle. Simon Fuller a 19 Entertainment zosnovali téměř dokonalou mediální prezentaci, kde bylo vše dotaženo do nejmenších podrobností a vše důležité do sebe zapadalo - titul s Realem Madrid, obálka *Sports Illustrated*, úvodní představovací den pro média, hollywoodský humbuk — až na jednu do očí bijící výjimku. Beckhamův zraněný kotník ztělesňoval výraznou připomínku toho, že člověk může mít sebevětší vliv či sebevíce peněz, ale sport se dopředu nalinkovat nedá.

Nakolik se karta obrátila? V posledních hodinách před utkáním proti Chelsea, kdy už se na stadiónu Home Depot Center pomalu scházelo obecnstvo včetně mnoha celebrit, začali Beckham a jeho poradci přemítat, jestli se pro změnu vnější síly náhle nesnaží vyvíjet nátlak na ně. Web ESPN.com zveřejnil na hlavní stránce článek z dílny „zpravodajství ESPN“, který citoval „zdroje“ prohlašující, že si prý Beckham uvědomuje, jak je důležité, aby v zápase nastoupil. Zda měl článek Beckhamovi cosi naznačit jménem ESPN nebo Galaxy, nebylo zřejmé, avšak ne jeden pozorovatel se nad ním pozastavil, mimo jiné třeba i sám komentátor ESPN Eric Wynalda. „Pokud bych něco takového opravdu našel do počítače jakožto [bývalý] hráč ve snaze zjistit, odkud by mohl přicházet tlak na to, aby se dotyčný objevil na hřišti,“ prohlásil, „pak říkám, že by určitě neměl pramenit z touhy stanice po vyšší sledovanosti.“

Beckham měl v plánu nastoupit. Ne na celých devadesát minut ani proto, že by sám chtěl, ale prostě proto, že nastoupit *musel*. Navíc Lalas prohlásil, že Galaxy poprosí Chelsea, aby její fotbalisté nehráli na Beckhama příliš tvrdě. Každý to jistě pochopí. Vždyť jde koneckonců jenom o přítelák.

„ *Ustupte! Ustupte! Ustupte!*“

Na několik vteřin se člověku naskytl u postranní čáry až děsivý pohled. To, co začalo jako zábavný předzápasový okamžik — kdy Beckham tunelem vyběhl z útrob stadiónu, zamával zaplněnému Home Depot Centru a přisedl

si na lavičku ke spoluhráčům z Galaxy —, se měnilo v nezvladatelnou lidskou tlačnici. Čtyřicet... šedesát... a nakonec osmdesát fotografií a kameramanů se ve čtyř- a pětistupech tísnilo kolem Beckhama, s aparáty nad hlavami jako s periskopy se navzájem přetlačovali a neustále se přibližovali, až evidentně narušili Beckhamův osobní prostor. Nakonec se před něj vmáčkla kohorta z ochranky s oddělovací šňůrou, vytlačila celou hordu zpět a Beckham se spoluhráči tak opět mohl volněji dýchat.

Pro člověka, který na zápasy MLS chodil celá léta a který byl zvyklý vídat malé hloučky zapálených fanoušků obklopené tisícovkami prázdných sedaček, mohla scéna Beckhamova debutu v Galaxy připadat jako výjev z jiného vesmíru. Stadión H D C byl v tento vlahý jihokaliifornský večer vyprodán do posledního místečka, od luxusních lóží přes sektory v horních ochozech až po sedadla pro prominenty v samé blízkosti trávníku, za která se platilo pět set dolarů. Na tuto akci dorazila přehlídka hollywoodských i sportovních hvězd, mimo jiné i řada těch, které na fotbalovém zápase nikdy nebyly anebo do předměstského Carsonu jaktěžživě nevkočily: pochopitelně především rodina Beckhamových, ale také Katie Holmesová (s dcerkou Suri Cruisovou v náručí), Eva Longoriová, Mary-Kate Olsenová, guvernér Arnold Schwarzenegger, Kevin Garnett, Jennifer Love-Hewittová, Alicia Silverstonová či Drew Carey (jenž byl dokonce dlouholetým permanentkářem na stadiónu Galaxy). O akreditace požádalo obrovské množství novinářů, a tak Galaxy výjimečně přikročili k tomu, že v jednom rohu stadiónu zřídili pomocný tiskový sektor. Sám Beckham pro tuto zvláštní příležitost obul na míru ušité kopačky, na které mu firma Adidas nechala vyšít americké vlajčky a jméno Victorie i jejich dětí.

Přesto na stadiónu panovala velice zvláštní atmosféra. Samozřejmě se hrál zápas - a to i překvapivě kvalitní -, pravým důvodem veškerého vzrušení ovšem nebyl fotbal. Přijela sice londýnská Chelsea, obhájce dvou anglických mistrovských titulů z předchozích let, ale hvězdy jako John Terry, Michael Ballack, Michael Essien, Andrej Ševčenko nebo Didier Drogba ztělesňovali toho večera pouze jakési křoví, zvlášť pak v televizním přenosu. Obyčejní američtí sportovní fanoušci je prostě neznali. „Kdybych zítra podepsal Zinédina Zidana, průměrný Američan by vůbec netušil, o koho jde," posteskl si Lalas. „Anebo by to pro něj byl ten pomatenec, co poslal soupeře hlavičkou k zemi. Jenže ten pomatenec, co poslal soupeře hlavičkou k zemi, je shodou okolností jedním z nejlepších fotbalistů v dějinách tohoto sportu. Je to smutné, ale taková už je americká kultura."

Beckham se však lišil. Dokázal oslovit široké spektrum lidí. Jenže jeho zranění - kvůli němuž nemohl odehrát prvních sedmdesát osm minut zápasu - pouze ještě prohloubilo bizarní propast mezi slavnými hvězdami v publiku

a samotnou hrou. Fanoušci, kteří seděli poblíž luxusní lóže Beckhamových, vykládali, že se diváci v jejich sektoru častěji ohlíželi po celebritách, než aby sledovali dění na trávníku. A Beckham tuto trhlinu z lavičky nedokázal překlenout. Na MLS se ne a ne usmát štěstí. Její nejpropagovanější televizní přenos před Beckhamovým zápasem, debut čtrnáctiletého zázračného talentu Freddyho Adua roku 2004, skončil fiaskem, jelikož ho trenér klubu D.C. United překvapivě nechal sedět na lavičce.

ESPN se snažila z nastalé situace vytěžit, co se dá — průběh zápasu pochopitelně sledovala, ovšem kdykoli to šlo, prostřihávala na rozhovory s hvězdami, více než tucetkrát zařadila záběr na Victorii v Beckhamovic lóži a celkem sedmačtyřicetkrát (skutečně) zabrala během utkání Davida sedícího na lavičce. Těžko soudit, který okamžik byl absurdnější. Ten, kdy speciální Beckhamova kamera ukázala detailní zpomalený záznam, jak si Beckham na lavičce zouvá levou kopačku? Nebo ten, kdy Beckham za dosavadní průběh večera sklídil největší ovace publika na stadiónu za to, že při rozsvičování během druhého poločasu u postranní čáry kopl míč zpátky na hřiště? Anebo ten, kdy komentátor stanice ESPN Dave O'Brien přirovnal Beckhamův blížící se příchod na trávník k návratu basketbalisty Willise Reeda po zranění do sestavy New York Knicks v rozhodujícím zápase finálové série NBA roku 1970, což byl jeden z nejpamátnejších okamžiků v dějinách NBA?

Přesto všechno nemohl nikdo popřít, že Beckhamův příchod na hřiště v sedmdesáté osmé minutě byl výjimečným okamžikem — pro něj, pro fanoušky, pro fotbalisty Galaxy i pro celý klub - anebo spíš prvotřídním melodramatem. V sedmdesáté minutě odešel Beckham z plochy, aby si v šatně nechal kotník znovu zatejnovat, a pět minut nato už vyběhl z tunelu. Když si pak svlékal mikinu, rozzářily se v ochozech stadiónu tisíce blesků fotoaparátů. „Bylo to úžasné divadlo,“ rozplýval se Lalas, jehož týdenní existenciální úzkost se rozplynula. „A také zábava. A nestydím se říct, že to byl i okamžik naplněný hrdosť.“ Beckham vystřídal Alana Gordona, který se tak svým způsobem zapsal do dějin. („Kdybych tušil, jak slavnostní to bude okamžik, tak bych si dal záležet, ulíznul si vlasy, objal bych ho nebo tak něco,“ žertoval pak Gordon.) Beckham vběhl na hřiště, plácl si s Landonem Donovanem a několik dalších minut testoval, zda kotník vydrží - maličko mu ulevoval, a když běžel, zlehka nadskakoval, z čehož bylo zřejmé, že na tento zápas ještě rozhodně zcela fit není.

Ovace byly přesto silnější než kdy jindy. Fanoušci dovedli ocenit, že se Beckham snaží hrát i přes bolest, a mladičké dívky v publiku (a nejspíš i někteří hoši) ječely kvůli čemukoli, co provedl: když odkopl míč ze šestnáctky Galaxy, když zahrál roh nebo když jim po zápase mával. A když Beckham v osmdesáté první minutě poslal na Quavase Kirka nadýchaný čtyřicetimetový

pas, úplně si člověk dovedl představit, jak by mohl Beckham útoku mužstva prospět. Diváci jej odměnili bouřlivými ovacemi, které však ne každý v ochozech chápal. „Co to mělo být?“ zeptal se později v soukromé chvíli basketbalista Kevin Garnett komentátora ESPN Erica Wynaldy. „Tohle jako stačí? To já musím obejít tři protihráče, přeskočit chlapa, co má hodně přes dva metry, a zasměčovat do koše, aby mi tleskali vestoje, a on se jenom dotknul míče a nic víc?“ Vzdělávání mas zkrátka chvíli trvá.

V první minutě nastavení pak málem došlo k pohromě. Beckhamovi ve středu pole na okamžik odskočil míč a náhradník Chelsea jménem Steve Sidwell, který se snažil vydobýt si místo v základní sestavě, porušil dohodu, že je třeba Beckhama šetřit, a tvrdě ho atakoval. Beckham, jemuž instinkt odjakživa velel hrát naplno, se chtěl míče zmocnit, ovšem Sidwellovy kolíky ho trefily do pravé nohy, Beckham vyletěl do vzduchu a pak dopadl na zem. Na tribunách všichni zatajili dech. Zděšený trenér Galaxy Frank Yallop si myslel, že si Beckham vážně poranil koleno. Beckham se pomalu postavil, chytil se za nedolěčený levý kotník a pokračoval ve hře. Když zazněl konečný hvizd, jenž stvrdil vítězství Chelsea 1:0, všichni si notně oddechli.

Beckham byl rád, že vydržel dohrát zápas, ke kterému vůbec neměl nastoupit, přesto ze Sidwellova tvrdého, leč dovoleného zákroku nevyváží bez úhony. Jak Beckham sám řekl, „zranění kotníku se mi opět zhoršilo a vrátilo mě zpátky přinejmenším o týden“. Přišel tak o další čtyři zápasy svého klubu: o tři v takzvané Superlige, turnaji tvořeném mužstvy z MLS a mexické ligy, a o jeden v MLS v Torontu.

Nejdůležitější cifrou ze zápasu s Chelsea ovšem samozřejmě nebyl výsledek 1:0. Oproti průměru dvě desetiny procenta při přenosech z MLS dosáhl Beckhamův debut na ESPN sledovanosti rovného jednoho procenta, což znamenalo, že jej sledovalo 947 tisíc domácností. Na jednu stranu tedy publikum pětinasobně převyšovalo obvyklé počty při přenosech z MLS a šlo o nejsledovanější vysílání z MLS na stanici ESPN nebo ESPN2 v dějinách. Celkově však tato čísla vzhledem k celonárodní mediální masáži a nepřetržité dvoutýdenní kampani na ESPN představovala obrovské zklamání. Vyšší sledovanost (1,3%) zaznamenal i debut Freddyho Adua v MLS roku 2004 na kanále ABC a Beckhamův debut zastínilo o onom víkendu další sportovní přenosy jako golfový turnaj British Open (což nebylo žádné překvapení), baseballový zápas základní části národní ligy (to už mírné překvapení bylo), a dokonce i automobilové závody IRL Honda 200 (což bylo obrovské překvapení). Ba co víc: finálový zápas univerzitní softbalové ligy žen na ESPN2 dosáhl měsíc předtím sledovanosti 1,8 %. Přesně tak: utkání v ženském softbalu porazilo Beckhamův debut v poměru téměř 2:1.

Nakolik sledovanosti ublížily Beckhamovo zranění a sedmdesát osm minut prosezených na lavičce? Nedá se to s určitostí zjistit, bezpochyby to však představovalo velice důležitý faktor. Jedno bylo nyní zřejmé: přilákat americké televizní publikum k fotbalu bude pro Beckhama daleko tvrdší zkouškou než jakýkoli zákrok Steva Sidwella. Alespoň jednu kladnou stránku to však mělo. Druhý den se konal velkolepý hollywoodský večírek na uvítanou Beckhamových a David neměl nejmenší pochybnosti, že se jej bude moct zúčastnit.

Jak nepřilíš zdrženlivě prohlásili v pořadu *Entertainment Tonight*, měl to být „večírek, který překoná vše a uvede Beckhamovy do nejvyšších vrstev hollywoodské stratosféry“. Večer 22. července 2007 bylo v okolí Muzea současného umění v centru Los Angeles uzavřeno několik přilehlých bloků. Nad vchodem pvlávaly britské a americké vlajky. Po nebi kroužily helikoptéry, policisté a muži z ochranky drželi přihlížející zvědavce v patřičné vzdálenosti a poblíž dělicího lana se shlukl roj paparazziů toužících získat co nejlepší fotografii, snímek, který by dle představ Simona Fullera i všemocné agentury Creative Artists Agency definoval Davida a Victorii Beckhamovy jakožto členy hollywoodské smetánky.

Spolu s Beckhamovými pózovaly i dva další páry, jež v Americe patří k těm nejslavnějším: Tom Cruise s Katie Holmesovou, dvojice tak nerozlučná a všudypřítomná, že se jí v bulváru začalo přezdívat TomKat, a rovněž spoluhostitelé celého večírku Will a Jada Pinkett Smithovi. Trojice mužů se skvěla ve značkových oblecích, a zatímco Victoria a Pinkett Smithová zvolily malé večerní, Holmesová oblékla nádhernou rudou róbu. Průměrní Američané sice možná tolik nerozuměli jemným nuancím profesionální kopané, ovšem hvězdné slávě rozuměli bezezbytku a sledovali ji s horlivostí hraničící až s fanatismem. A mít u podobných společenských akcí vše pod kontrolou bylo na rozdíl od fotbalu s jeho neplánovanými zraněními, nečekanými zvraty i nepřijemnými porážkami snadné. Stačilo se postarat, aby se na nich objevili ti správní lidé.

Nikdo jiný nebyl tomuto procesu tolik nápomocen jako Cruise, který na party přiletěl z Německa, kde právě točil válečný film *Valkýra*. Cruise se s Beckhamovými seznámil před čtyřmi roky a zanedlouho se přiletěl do Madridu coby Davidův host podívat na jeden ze zápasů Reálu Madrid. „Od té doby jsme prostě přátelé,“ řekl mi Beckham. „I Victoria se spřátelila s Katie. Je fajn znát se s někým, s kým máte hodně společného, s kým si rozumíte a s kým sdílíte stejné pocity a názory ohledně práce i rodiny. Je to dobrosrdečný člověk a celou dobu, co se známe, se ke mně chová moc pěkně.“

Cruise se skutečně stal jedním z nejlivnějších lidí v Beckhamově životě. Jak Davida, tak Victorii zastupovala Cruisova agentura Creative Artists Agency, nejmočnější sdružení manažerů v celém Hollywoodu. David dal na hercovo doporučení a po jeho vzoru si pro styk s americkými médii najal losangeleskou PR firmu Roger & Cowan. A navíc se Beckham netajil ani tím, že se s Cruisem radil po dva večery předtím, než podepsal smlouvu s Galaxy. „Mluvím s Tomem skoro každý den, většinou se jen tak bavíme o práci, dětech a manželkách," prozradil Beckham. „Vyptával jsem se ho na různé věci ohledně bydlení v L.A., jaké to tam je, a on mi poradil jako přítel a popsal mi to dobré i pár věcí, na které je potřeba si dávat pozor. Prostě se ke mně choval jako ke kamarádovi."

Pakliže nejlepším Beckhamovým přítelem byl Terry Byrne, stal se z Cruise a Holmesové nejoblíbenější pár manželů Beckhamových. Victoria přijela jako host na jejich svatbu v Itálii (David se jí nemohl zúčastnit kvůli fotbalovým povinnostem) a Cruise s Holmesovou pro změnu spolu s Victorii z tribuny přihlíželi poslednímu Davidovu zápasu v dresu Reálu Madrid, jenž klubu přinesl titul, což následně společně slavili až do šesti hodin do rána. Dům, který si Victoria vybrala v Beverly Hills na Benedict Canyon Drive, byl od sídla jejich nových sousedů, Cruise a Holmesové, vzdálený co by kamenem dohodil. David se dokonce svěřil, že Cruise ovlivnil rozhodnutí Beckhamových pojmenovat třetího syna Cruz. „Musím přiznat, že když jsme Toma poznali, pamatuju si, jak jsem se otočil na Victorii a řekl: ‚Cruise je skvělé jméno, ale mohli bychom ho maličko poupravit,‘" řekl mi Beckham. „A jelikož jsme tehdy bydleli ve Španělsku, zní nakonec podoba Cruz španělsky. Tak jsme se pro ni rozhodli."

Čím více času Beckhamovi trávili s Cruisem a Holmesovou, tím více skeptiků si samozřejmě kladlo otázku, zda Cruise Davidovu celosvětovou oblibu nevnímá pouze jako potenciální prostředek pro šíření poselství scientologické církve. Cruise je totiž hlasitým zastáncem scientologie, kontroverzního náboženství založeného spisovatelem sci-fi L. Ronem Hubbardem, a Holmesová do řad scientologů vstoupila ještě před svatbou s Cruisem. Tato víra si v Hollywoodu získala poměrně značnou oblibu — k jejím vyznavačům patří třeba John Travolta, Kirstie Alleyová nebo Lisa Marie Presleyová -, ovšem v některých zemích (kupříkladu v Německu) na tuto církev nahlíží státní moc jako na nebezpečnou sektu. Ze by tedy měl Beckham zájem přidat se po Cruisově boku mezi scientology? „Ne," sdělil mi Beckham. „Prostě to respektuju, protože Tom mně i Victorii vysvětlil, o co tam jde, ale nikdy nám nic nevnucoval, něco takového by prostě neudělal. On i Katie mají svou víru a já to plně respektuju, ale my s Victorii máme zase tu svou."

Díky stykům mezi Beckhamem a Cruisem však přece jen alespoň k jedné konverzi došlo. „Mám pocit, že Tom začíná propadat fotbalu,“ prohlásil Beckham s úsměvem od ucha k uchu. „Po každém utkání, které teď hraju, mi píše: *Je to úžasná hra!*“ Pakliže by se Beckhamovi podařilo přesvědčit o tomtéž i několik dalších miliónů Američanů, tak by experiment Beckham přece jen mohl mít šanci.

Skutečnost, že Cruise na večírek přiletěl až z Berlína, svědčila o tom, jaký význam pro něj tato akce má. Přítomnost Willa a Jady Pinkett Smithových coby hvězdných spoluhostitelů však byla tak trochu záhadou. Will Smith patří v Hollywoodu k nejobsazovanějším filmovým hvězdám, je to bavič obdařený nesmírným charismatem, ovšem jak on, tak jeho žena se s Beckhamovými znali nanejvýš povrchně, v žádném případě s nimi neměli tak úzké vazby jako Cruise s Holmesovou. Ačkoli Cruise a Holmesová byli v následujících měsících vidáni s Beckhamovými pravidelně - například je hostili ve svém sídle v coloradském Telluride, v New Yorku s nimi trávili Děkuvzdání a ve vinařském kraji Napa Valley společně slavili Victoriiny narozeniny -, pak Smithovy vidali paparazziové ve společnosti Beckhamových, jimž byli neustále v patách, pouze zřídkakdy, pokud vůbec.

Willa Smithe ovšem s Beckhamovými - a rovněž s Cruisem a Holmesovou - pojila především skutečnost, že všechny zastupovala společnost Creative Artists Agency. CAA je nejuznávanější a nejobávanější umělecká agentura v Hollywoodu, k jejímž klientům patří například Brad Pitt, Oprah Winfreyová, Sean Penn, Julia Robertsová, George Clooney a desítky dalších předních hvězd. Z velké části hlavně kvůli spojení se Simonem Fullerem bylo pro CAA nesmírně důležité, aby na sebe Beckhamovi přijezdem do USA co možná nejvíce upozornili. Dne 16. července 2007 pořádala CAA na Davidovu počest uvítací večírek ve svém novém sídle ve čtvrti Century City, budově za čtyři sta miliónů dolarů, které lidé z filmové branže dali přezdívkou Hvězda smrti. (Všichni zaměstnanci CAA obdrželi předem pokyn vytvořit Beckhamovi po příjezdu na schodišti špalír a tleskat mu.) A ačkoli by to mohlo svádět k úsměvné představě, že večírek v následujícím týdnu nachystali jakožto spoluhostitelé Holmesová a Smithovi, ve skutečnosti celou akci zorganizovala a připravila právě CAA, a to včetně oněch pozvánek se zlatým písmem.

Pakliže jste nejmocnější agenturou v Hollywoodu, můžete si při přípravách večírku pro Davida a Victorii Beckhamovy dovolit prakticky cokoli - zejména při sestavování seznamu hvězdných hostů, na kterém figurovali téměř výhradně umělci spojení právě s CAA. Byl to klasický příklad toho, jak s pomocí výsluní slávy prezentovat zahraniční hvězdy coby špičkové americké

celebrity. Když ovšem američtí diváci druhý den v televizních pořadech *Entertainment Tonight* a *Access Hollywood* sledovali jako hlavní tahák nadšenou reportáž z této party, název CAA nezazněl ani jedinkrát. Viděli pouze „večírek, který překonal vše a uvedl Beckhamovy do nejvyšších vrstev hollywoodské stratosféry“ a rovněž typickou fotografii: Davida a Victoru pózující s Tomem Cruisem, Katie Holmesovou a manžely Smithovými.

Simon Fuller se kdesi jen tiše usmíval.

Ne že by to nebyl úchvatný večírek. Naopak. V Geffenově galerii současného umění, jejíž rozlehlé moderní prostory zaplnily tisíce květin, hlasitá zvuková aparatura i špičkový světelný park, si hosté mohli dopřávat prostých pokrmů, jako byly hamburgery a hranolky z podniku In-N-Out či klobása s bramborovou kaší (obojí Davidova oblíbená jídla). Celý večer se však nesl především ve znamení divokého, nespoutaného tance. Na playlistu hvězdné dýdžejky Samantha Ronsonové se objevily skladby jako *Rehab* od Amy Winehousevé, *Jack and Diane* od Johna Mellencampa i klasika od Špice Girls *Wannabe*. Po ní zahrál Doug E. Fresh a čtvrt hodinové vystoupení bez doprovodu předvedl i Stevie Wonder, jenž nevynechal ani hit *Signed, Sealed, Delivered*. Zlatým hřebem večera byla improvizace Willa Smithe, kdy tento někdejší Fresh Prince ze stejnojmenného seriálu zazpíval píseň *Summertime*, při níž rozdělil parket na dvě poloviny, ptal se přítomných, která strana se více baví, a vyzýval je, aby jedna překřikovala druhou. Nakonec jako by zapomněl, že má na sobě značkový oblek, předvedl dokonce provaz, čím přítomné zcela nadchl.

Beckhamovi spoluhráči z Galaxy si vážili toho, že je všechny na večírek pozval — dokonce i juniory, kteří nevydělávali ani dvacet tisíc dolarů ročně — a že si našel čas, aby je uvítal, pozdravil se s jejich partnerkami a dokonce se o fotbalistech z Galaxy zmínil i během přípitku na pódiu. „Rád bych poděkoval svým spoluhráčům za to, že sem dnes přišli,“ pravil Beckham a pozvedl skleničku, „a doufám, že prožijeme skvělou sezónu.“ Téměř všichni hráči Galaxy si z tohoto večírku s hollywoodskými hvězdami odnesli nějakou úsměvnou historku. Útočník Gavin Ginton si se svým oblíbeným rapperem Commonem pohovořil o jeho nové desce. Obránce Kýle Veris se dal do řeči s Tomem Cruisem a Katie Holmesová jeho přítelkyni pochválila šaty. Ale nejvíc pyšní mohli být spoluhráči na brankáře Lance Friesze, který získal telefonní číslo herečky Jennifer Espositové ze seriálu *Všichni starostovi muži*. (Nikdo také přece nikdy netvrdil, že by se fotbalistům nedostávalo přitažlivého zevnějšku.)

„Byl to asi nejlepší večírek, na jakém jsem kdy byl,“ rozplýval se Chris Klein. „Někdy to navenek vypadá, že v Hollywoodu buď všichni berou drogy,

anebo v jednom kuse flámují, protože nemají nic jiného na práci, ale tohle byla čiročirá zábava. Nikdo se tam nepotácel opilý namol. A David se vůči spoluhráčům choval opravdu skvěle, jako správný hostitel."

Z hlediska prezentace Beckhamových jakožto celebrit nemohl večírek dopadnout lépe. Pořad *Entertainment Tonight* v pondělí večer označil akci se svou typickou zdrženlivostí za nic menšího než epochální hollywoodský okamžik. („V současnosti jsou párem číslo jedna a právě od nás se o manželech Beckhamových dozvíte všechno důležité!") Pokud člověk přepnul kanál, pořad *Access Hollywood* pro změnu rozpitvával Victoriino nové mikádo, které se v Americe údajně stalo nejžádanějším účesem sezóny.

Ale podobně jako se některým televizním hvězdám nedaří přenést svou přitažlivost na stříbrná plátna kin, museli se i Beckhamovi snažit ze všech sil, aby si čerstvě nabytou popularitu, již si získali díky krátkodechým pořadům o celebritách, článkům v časopisech a videonahrávkám na YouTube, dokázali udržet i v dlouhodobějším horizontu při vysílání jedno- až dvouhodinových televizních programů, k nimž lidé usedají cíleně. Na NBC toho večera v hlavním vysílacím čase běžel zmiňovaný medailon o Victorii, který produkovala 19 Entertainment a který byl podle očekávání příšerný. David se v něm jen symbolicky mihl, a ačkoli se Victoria snažila parodovat obraz své osoby („Nechci, aby mě kdokoli viděl, když se směju, bavím nebo jím!"), nepůsobila dojmem ryby ocitnuvší se na suchu, což byl zamýšlený účinek, ale spíše další bezduché hollywoodské paničky. „Být úžasná je vyčerpávající," prohlásila Victoria, ovšem daleko více vyčerpávající bylo sledovat tento dokument. „Zřejmě existuje nějaký důvod, proč se NBC rozhodla na pořad *Victoria Beckhamová: Příchod do Ameriky* vyplývat celou hodinu v hlavním vysílacím čase," napsal televizní kritik listu *New York Times*. „Příznivci konspiračních teorií ovšem budou mít co dělat, aby věci přišli na kloub."

Ve skutečnosti to zase nebylo tak složité. Několik měsíců předtím dojednal Fuller s NBC dohodu, podle níž měla stanice odvysílat šest půlhodinových epizod Victoriina pořadu. Zájem NBC však časem ochladí a vedení se rozhodlo přesunout tyto epizody na méně významnou kabelovou stanici Bravo. Fuller se rozzuřil, a tak s NBC našli společný kompromis: medailon se odvysílá na NBC jako samostatný hodinový pořad. Pokud by *Příchod do Ameriky* zaznamenal mimořádnou sledovanost, mávlo by vedení rukou i nad skutečností, že jeho kvalita byla prachmizerná. Ale přestože si tedy pořad získal místo ve vysílání a dosáhl sledovanosti 2,2 procenta, nešlo o takové cifry, aby NBC toužilo po dalším pokračování. Nakonec se Victoria sem tam na obrazovce coby host objevila - v jedné z epizod seriálu *Ošklivka Betty* na ABC hrála samu sebe -, její vyhlídky na hvězdnou televizní kariéru však byly neutěšené.

To David měl oproti manželce jednu výhodu: většina jeho zápasů v dresu Galaxy se měla i nadále vysílat na celoplošných televizních stanicích. Ovšem šance zanechat první dojem se naskýtá pouze jednou a masivně propagovaný zápas proti Chelsea představoval pro Beckhama jednu velkou promarněnou příležitost prodat fotbal Američanům, dosáhnout závratné televizní sledovanosti a prezentovat se jako sportovec, ne pouze jako celebrita s přitažlivým zevnějškem. Přestože večírek pořádaný Cruisem znamenal úspěch, Beckhamovo krátké vystoupení, ovlivněné zraněním, v tolik očekávaném televizním přenosu narušilo křehkou rovnováhu složek sportovec—celebrita, jež dodávala sílu onomu beckhamovskému kouzlu. A když navíc teď úvodní vlna publicity pominula, podaří se ještě vůbec fotbalové stránce dohnat tu společenskou? Jestliže chtěl Beckham dále rozvíjet projekt, který byl pro něj ze všeho nejdůležitější - byl zde přece kvůli fotbalu -, bylo třeba, aby se co nejdříve vrátil na trávníky. A tak si Beckham, ač se o tom tehdy nikde nepsalo, najal mimo lékařský tým v Galaxy doktora, který jej měl léčit přímo doma v Beverly Hills.

Kdo byl člověk, jemuž Beckham věřil natolik, že si od něj nechal nového lékaře doporučit? Tom Cruise.